

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1205/2023
11.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Ехробанк ад Београд, сада Adriatic Bank ад Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., против туженог Пластан ДОО Београд, чији је пуномоћник Мила Јанковић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 4.258.282,40 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1109/23 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1109/23 од 22.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1109/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4949/18 од 07.11.2022. године, ставом I изреке, укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду 4 ИИв 2912/18 од 24.04.2018. године, у обавезујућем делу у целости. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 4.258.282,40 динара са законском затезном каматом почев од 23.04.2018. године, па до коначне исплате. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на износ од 4.258.282,40 динара исплати законску затезну камату почев од 03.09.2016. године па до 22.04.2018. године. Ставом IV изреке, одбијен је приговор компензације туженог за износ од 4.258.282,40 динара. Ставом V обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 579.327,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1109/23 од 22.03.2023. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу II, IV и V изреке пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је у одговору на ревизију оспорио наводе ревидента.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Тужбеним захтевом тужилац од туженог потражује на име неплаћене закупнине по Уговору о закупу број Д 349 од 06.04.2015. године износ од 4.258.282,40 динара са законском затезном каматом од 03.09.2016. године, па до исплате. Овај поступак покренут је предлогом за извршење на основу веродостојне исправе – менице. Наведеним уговором странке су одредиле да дуг по претходном уговору, Д 104, у износу од 5.483.297,809 динара, тужени плати у 6 једнаких месечних рата, најкасније до 20. у месецу, а да последња рата доспева најкасније до 20.06.2015. године. Уговор је закључен на период од 01.01.2015. до 30.06.2015. године, уз обавезу туженог да тужиоцу плаћа месечну закупнину у уговореној висини почев од 01.01.2015. године, најкасније до 05. у месецу за текући месец, по испостављеном предрачуноу. Утврђена је висина преосталог неплаћеног дуга, у износу од 4.258.282,40 динара. Тужени је оспорио тужбени захтев истицањем приговора застарелости, позивајући се на члан 78. став 2. Закона о меници, и истицањем компензационог приговора за износ од укупно 4.258.282,40 динара са ПДВ-ом за услугу посредовања приликом продаје објекта и опреме који ису били предмет закупа. Првостепени суд је ценећи приговор застарелости нашао да је исти неоснован. Према утврђењу првостепеног суда, тужени је чланом 7. тачка 3. Уговора о закупу број Д 349 од 06.04.2015. године признао да тужиоцу на име неизмирених закупнина по Уговору о закупу број Д 104 од 13.02.2014. године дугује износ од 5.483.297,80 динара, чиме је застаревање тог потраживања прекинуто у смислу члана 387. Закона о облигационим односима, а затим је рок за застарелост почео да тече 21.05.2015. године за прву рату, па закључује да потраживање у наведеном делу није застарело, с обзиром да је предлог за извршење у овој парници поднет у априлу 2018. године. Што се тиче дела потраживања тужиоца на име неплаћених закупнина по Уговору о закупу број Д 349 од 06.04.2015. године, првостепени суд је закључио да потраживање ни у том делу није застарело, будући да је тужилац рачуном број 105 –З/2015 од 06.04.2015. године задужио туженог на име закупнине за период од 01.01.2015. године до 31.03.2015. године за износ од 864.061,20 динара, а тужени је дана 20.04.2015. године делимично платио по овом рачуну, у износу од 125.000,00 динара, чиме је у смислу члана 387. Закона о облигационим односима признао дуг, па је застаревање у погледу овог дела потраживања у смислу члана 392. Закона о облигационим односима поново почело да тече почев од 21.04.2015. године. Из списка произилази да је тужилац предлог за извршење поднео препорученом пошиљком, која је поднета након 20.04.2018. године, а у пријемном печату је као дан када је предлог за извршење примљен у суд означен 23.04.2018. године (понедељак). Како је рок застарелости потраживања тужиоца по рачуну број 105-З/2015 којим је тужилац збирно задужио туженог на име неплаћене закупнине за јануар, фебруар и март 2015. године, поново почео да тече 21.04.2015. године, од наведеног дана, па до датума подношења тужбе, није протекао рок застарелости од три године из одредбе члана 375. Закона о облигационим односима. На износ главног дуга првостепени суд је тужиоцу законску затезну камату досудио почев од 23.04.2018. године односно од дана подношења предлога за извршење у смислу

члана 277. Закона о облигационим односима, док је у преосталом делу захтев одбио применом члана 279. став 3. Закона о облигационим односима. Одлуку о компензационом приговору туженог првостепени суд је донео применом члана 336. и 337. Закона о облигационим односима из разлога што тужени са тужиоцем није закључио писани уговор о посредовању и продаји непокретности и опреме које су биле предмет закупа, нити је био уписан у регистар посредника, те нема основа потраживању истакнутом у пребој.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Сама по себи евентуална погрешна примена материјалног права поводом истакнутог приговора застарелости из члана 375. Закона о облигационим односима, није довољан разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У ревизији се не указује на другачије правноснажне судске одлуке поводом исте или сличне чињеничноправне ситуације, па стога нема потребе за уједначавањем судске праксе. Напротив, ревизија се своди на побијање правилности примене материјалног права у одлучивању о приговору застарелости и побијање утврђеног чињеничног стања од значаја за одлуку о компензационом приговору.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај, јер се наводима ревидента указује на погрешно утврђено чињенично стање, што није правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела износи 4.258.282,40 динара, што представља противвредност од 36.045,08 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у овом привредном спору вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић